

Omzien en verdergaan Oudjaarsavond

31 december 2015

Thuis ben ik aan het lezen met een boek over de geschiedenis, vanaf het jaar 1500, van de Wolt Haar. Hartstikke interessant.

Daarin staan naast familiestambomen en allerlei feiten en wetenswaardigheden, ook de tijdsomstandigheden beschreven.

Ik heb me verwonderd over de veerkracht van mensen.

Hoe ze onder zware omstandigheden altijd hebben doorgezet.

Hoe gezinnen getroffen werden door veel kindersterfte.

Moeders die in het kraambed overleden en vaders die met een aantal jonge kinderen achter bleven. Geen weduwenpensioenen of andere sociale voorzieningen. Je was aangewezen op familie en bureu.

Je moest verder en daarom werd er vaak al snel hertrouwd. Dan kon je samen de zorg dragen voor een gezin en een inkomen.

En mensen waren in de regel dankbaar dat het leven op die manier weer doorgang kon vinden, ondanks moeilijke tijden.

Dankbaar terugkijken.

Je kunt dat doen met het constateren van wat je bereikt hebt maar je kunt ook “in verwondering” terugkijken. Soms zelfs zo dat je er verlegen van wordt, beseffend dat je niet alles in eigen hand hebt.

Misschien is een geboortekaartje een mooi voorbeeld.

Je ziet kaartjes in de trant van: “we zijn dankbaar en blij”, of: “we verwonderen ons over het nieuwe leven”... én je ziet kaartjes met de tekst:

“Een zoon”. Geboren: 11.18 uur – 62 cm lang en 2570 gram.

Iemand schreef daarover: alsof het een beursbericht is...

Vooropgesteld: alle ouders zijn blij en willen de geboorte van hun kind maar wat graag aan de wereld laten weten. Daar is niets aan veranderd vergeleken met vroeger.

Maar dankbaarheid en verwondering zijn woorden die een andere betekenis of interpretatie hebben gekregen in onze maakbare maatschappij, net zoals God stukje bij beetje verdwijnt uit de omgeving.

Ook hier in de parochie ontkomen we niet aan dat gevoel. We hebben een rijke historie van zo'n 140 jaar. We zijn onze ouders en voorouders dankbaar dat ze grondleggers waren van deze geloofsgemeenschap en ons zo een geloofs- en levenshouding hebben meegegeven.

Maar de vraag is: hoe gaan we met deze erfenis de toekomst in?

Kijken we alleen met kille ogen naar cijfers van kerkbezoek of kijken we naar de warme betrokkenheid van mensen. Zovelen die zich met hart en ziel inzetten voor het welzijn van onze parochianen.

Want zorg om je naasten moet niet alleen maar van een pastor of pastoor komen.

Die zorg moeten we allemaal aan elkaar bieden.

In dit jaar van de barmhartigheid, die intussen is begonnen, kunnen we dat extra in praktijk brengen.

We moeten met de tijd mee, niet alleen omwille van economische motieven maar meer nog omwille van menselijke motieven.

Onze vieringen, als de ziel van het parochieleven, willen we graag vasthouden, maar ze wel bij de tijd en de doelgroep aanpassen.

Daarbij denk ik aan de gezinsviering zoals die met Kerstmis werd gehouden.

Een prachtige viering en de mensen die dat in elkaar hebben gezet, verdienen alle lof.

Maar we kijken ook over ons eigen erf heen op het gebied van de oecumene. De hartelijke samenwerking die er is met de andere kerken in ons dorp.

Samen blijven vieren en praten over onze inspiratiebron, over wat je bezig houdt, en over wat je verder samen kunt doen, dorpsbreed. Voor de jeugd, voor de jonge gezinnen, voor het welzijn van de ouderen.

De werken van barmhartigheid zijn niet enkel voorbehouden aan gelovigen, het is meer en meer een verantwoordelijkheid van het hele dorp geworden.

Voorals nu de overheid steeds meer sociale regelgeving en verantwoordelijkheid bij de gemeenten legt.

Er zijn zoveel mensen die zich als vrijwilliger inzetten op het kerkelijke en sociale vlak. Zij zijn steeds vaker (zonder dat ze het zelf in de gaten hebben) een reddingsboei voor mensen in nood. Een stabiel rustpunt in onrustige tijden.

Ondertussen bouwen we als dorp, met oog voor het verleden, aan de toekomst.

En we hebben letterlijk gemerkt dat het eerst slechter moet worden, voor het beter wordt. Het Kroonplein is wel een voorbeeld daarvan.

Er zijn weer de nodige bouwplannen, hier in de Kerkenhoek, zodat we in eigen dorp kunnen blijven wonen.

Huisvesting, vaste grond onder je voeten, een dak boven je hoofd. Een veilige omgeving. Een plek waar je je thuis voelt en waar je oud wil worden.

Voor ons als inwoners van Salland heel gewoon, voor een steeds grotere groep in de wereld niet meer zo vanzelfsprekend. We zien het allemaal op de televisie.

Hoe machteloos kun je je voelen bij die grote stroom vluchtelingen.

Bij de aanslagen in de wereld die steeds dichterbij komen en de macht van mensen met veel (teveel) geld.

Het geeft onrust, het maakt angstig, het lijkt op de situatie bij de leerlingen van Jezus daar in de boot op het meer van Galilea.

De storm die opsteekt waardoor je niet weet of je wel veilig aan de overkant komt. Het overzicht kwijt, op wie mag en kun je vertrouwen.

Als we teruggaan naar onze eigen omstandigheden, dan weet je dat iedereen tijden van onrust kent. Ieder huisje heeft zijn kruisje. Dat er tegenslag is in je leven. Niemand ontkomt er aan en soms kan het je krachten haast te boven gaan. Dan mag je een noodsignaal afgeven.

De leerlingen gaven ook een noodsignaal af naar Jezus. Alléén konden ze het niet redden.

Ik weet niet of u het programma “Nooit meer alleen”, op de televisie gezien hebt. Over de eenzaamheid waarin veel mensen verkeren. En wat dat met je kan doen. Sommigen dachten, toen ze er in hun leven alleen voor kwamen te staan, dat ze het ook wel alleen zouden redden. Maar dat was niet zomaar het geval. Wat een geluk als je dan mag ervaren dat je met het afgeven van een noodsignaal een reddingsboei toegeworpen krijgt, zodat je je leven weer op de rails kan krijgen en de dagen weer als zinvol beleeft. Je zag in de laatste aflevering een paar stralende en dankbare mensen.

Vaak kan tegenslag je sterker maken en leer je andere, nieuwe wegen te gaan. Bij dingen die niet goed gaan is er altijd de mogelijkheid om samen te zoeken naar oplossingen. Er zijn altijd mensen die je willen steunen bij tegenwind in het leven. Zo kun je in tijden van tegenslag ook lichtpunten ervaren. Kun je soms zelfs dankbaar zijn.

Dankbaar omzien en met vertrouwen de toekomst tegemoet gaan.

Het leven verloopt net als in de sport; je hebt kampioenschappen en degradaties. Het is opstaan en verder gaan. Maar weet dat je er nooit alleen voor hoeft te staan.

We mogen hulp en steun zoeken bij elkaar om in rustiger vaarwater te komen. En we mogen onze persoonlijke zorgen en de zorgen om de wereld om ons heen, altijd voorleggen aan God.

Of, als je dat wat makkelijker vindt, bij Maria, ook een moeder in moeilijke omstandigheden.

Naast onze zorgen mogen we ook onze dankbaarheid en verwondering om het leven naar hen uitspreken. Zelfs zonder woorden. Zij weten immers wat er leeft in ons hart.

En dan mogen we met een gerust hart aan God vragen om ons in het nieuwe jaar weer van de nodige veerkracht te voorzien en ons te vergezellen, opdat het behoud en zegen mag brengen, voor onszelf en voor alle mensen om ons heen.